

ת"ד 3903/04/16 - מדינת ישראל נגד פלונית

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

ת"ד 3903-04-16 מדינת ישראל נ' פלונית

בפני	כבוד השופטת הגר אדרי
מאשימה:	מדינת ישראל
נגד	
נאשמת:	פלונית

גזר דין

הנאשמת הורשעה, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של אי מתן זכות קדימה להולך רגל במעבר חציה תוך גרימת סיכון, בניגוד לתקנה 67(א) לתקנות התעבורה, נהיגה בקלות ראש, בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה והתנהגות הגורמת נזק, בניגוד לתקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה.

הצדדים טענו לעונש כמפורט בפרוטוקול הדיון מיום 15/5/19.

ב"כ המאשימה הפנתה לעובדה כי מדובר בתאונת דרכים משנת 2016, בה בוטל פסק הדין שניתן במסגרת הסדר טיעון שנעשה עם הנאשמת והתיק נקבע מחדש ברצונה לנהל הליך הוכחות מלא. לטענתה בוזבז זמן שיפוטי.

ב"כ המאשימה הפנתה בנוסף לחומרת העבירות בהן הורשעה הנאשמת, דבר המצביע על רף רשלנות גבוה ועתרה לענישה של פסילה בפועל שלא תפחת מ-6 חודשים, פסילה על תנאי וקנס.

מנגד, תיארה הנאשמת את נסיבותיה האישיות, טענה כי היא גרושה, כי היא חולה במחלת הסרטן וכי היא נזקקת לרשיון הנהיגה שלה בכדי להתנייד לטיפולים, לבדיקות ולהסיע את ביתה ללימודים. הנאשמת פירטה כי יש לה נכות קבועה בשיעור של 44 אחוז.

דין:

האינטרס החברתי/הערך המוגן:

הערך החברתי המוגן בעבירות בהן הורשעה הנאשמת הינו שלום הציבור ושלמות הגוף.

קיים אינטרס חברתי לחנך את ציבור הנהגים לכבד את חוקי התעבורה במטרה לצמצם את היקף תאונות הדרכים

ברחבי הארץ, הגובות מחיר דמים גבוה.

נסיבות האירוע:

הנאשמת נהגה ברשלנות בכך שלא נתנה זכות קדימה, לא איפשרה להולך הרגל לחצות בבטחה את הכביש במעבר החציה ופגעה בו ברגלו ("להלן: "התאונה").

בית המשפט שמע ראיות ומצא כי הולך הרגל נפגע כאשר סיים את חציית מעבר החציה הראשון מבין שניים שהיו במקום התאונה והמשיך חצייה בחלק השני של מעבר החציה.

ממכלול הראיות בתיק הגיע בית המשפט למסקנה כי הנאשמת התרשלה בנהיגה שכן, לא הבחינה מבעוד מועד בהולך הרגל, אלא רק עם הפגיעה בו. לו היתה מבחינה בהולך הרגל בזמן, ולא באיחור כפי שארע, ולו היתה מגיבה מבעוד מועד, יכולה היתה למנוע את התאונה.

יחד עם זאת, מידת הרשלנות בנסיבות הקונקרטיות אינה גבוהה ומצויה ברף בינוני - בדרג נמוך.

תוצאות התאונה:

כתוצאה מהתאונה נגרמה כאמור להולך הרגל חבלה ברגל ברף הנמוך. הולך הרגל לא נזקק לטיפול ניתוחי.

מידת הפגיעה בערך המוגן:

בשים לב לרף הרשלנות ותוצאות האירוע בנסיבות המקרה דנן, מידת הפגיעה בערך המוגן הינה ממשית אך לא ברף הגבוה.

נסיבות אחרות שאינן נעוצות בעבירות:

הנאשמת אווזת ברישיון נהיגה משנת 2011, לחובתה 3 הרשעות קודמות, ביניהן עבירות בטיחותיות של אי ציות לתמרור, עבירה משנת 2017, נהיגה כשברמזור אור אדום, עבירה משנת 2013 וקיפוח זכות השימוש בדרך, עבירה משנת 2011. עברה התעבורתי אינו תקין.

לנאשמת נסיבות אישיות מורכבות, בעודה מתמודדת עם מחלת הסרטן ונזקקת להתנייד בעצמה לטיפולים כימוטראפיים ואחרים.

מתחם העונש ההולם:

בהתאם לתיקון 113, יש לבחון את עקרון ההלימה, בחינת קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה לבין מידת אשמתה של הנאשמת וסוג העונש שיוטל עליה בסופו של יום.

עוד קובע התיקון (בסעיפים 40ב ו- 40ג) כי במכלול השיקולים שעל בית המשפט לשקול, עליו לבחון גם את הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה, וכן את מדיניות הענישה המקובלת לגבי ענישה במקרים אלה. סעיף 40ד, קובע כי בית משפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור.

כל מקרה נבחן לגופו בהתאם לרף הרשלנות, חומרת התוצאות, עבירות נלוות ונסיבות אחרות שאינן נעוצות בעבירה.

לאחר שבחנתי את מכלול הטענות והשיקולים בהתאם למתווה שנקבע בתיקון 113 לחוק העונשין, נסיבות קרות התאונה ותוצאותיה, הוראות החיקוק המיוחסות לנאשמת, מידת הרשלנות, מידת הפגיעה בערך המוגן, מדיניות הענישה, מתחם הענישה, נסיבות אחרות שאינן קשורות בעבירות, מתחם העונש ההולם את המקרה דנן כולל רכיב פסילה בפועל החל מ-3 חודשים ועד 6 חודשים, בנוסף ליתר הרכיבים של פסילה על תנאי וקנס.

קביעת העונש:

עונשה של הנאשמת ייגזר כמצוות המחוקק, תוך הקפדה על ההלימה בין העבירות לעונש, ובהתאם לחומרת העבירות ולמידת אשמתה של הנאשמת. ועוד בבואי לגזור את עונשה של הנאשמת לקחתי בחשבון כי הענישה הנוהגת בשיטתנו הינה לעולם ענישה אינדיווידואלית ולא מכאנית, שיטה המשקללת את נסיבותיו האישיות של כל אדם ואדם.

יפים לעניין זה דבריה של כבוד השופטת (בדימוס) דליה דורנר **בע"פ 5106/99 אבו ניג'מה נ' מ"י:**

"ענישת עבריינים אינה עניין מכאני. לא ראוי להטיל גזרי-דין לפי תעריפים. בגדר שיקול-הדעת הרחב שמוענק לשופטים בשיטתנו, שבה החוק קובע לרוב עונש מרבי, על השופטים מוטל לקבוע את העונש ההולם לנאשמים האינדיווידואליים העומדים בפניהם".

ב"כ המאשימה טענה לבזבז זמן שיפוטי ולניהול הליך ארוך. עצם ניהול המשפט עצמו לא אמור לעמוד לנאשמת לרועץ אולם, יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שהנאשמת הורשעה לאחר הליך הוכחות ואין היא משולה לאדם אשר לקח אחריות על מעשיו בהזדמנות הראשונה, התנהלות אשר לרוב, מקבלת ביטוי בתוצאה העונשית.

כמובן שהנאשמת רשאית לקבל יומה בדין כפי שעשתה.

שמעתי את הצדדים וטיעוניהם לקולא ולחומרא, לקחתי בחשבון כי מדובר בתאונה משנת 2016, לקחתי בחשבון את רף

החבלה שנגרמה להולך הרגל, שקלתי את האינטרס הציבורי בצמצום תאונות הדרכים, נתתי דעתי לכך שמדובר בנאשמת שזהו לה הכשל הראשון מסוגו, לקחתי בחשבון גם את עברה התעבורתי כפי שהוצג בפני ומנגד, התחשבתי גם בנסיבותיה האישיות של הנאשמת כפי ששמעתי מפיה של הנאשמת עצמה שמתמודדת עם מחלה קשה ומורכבת.

לאור כל האמור, אני דנה את הנאשמת לעונשים הבאים:

1. פסילה בפועל של רישיון הנהיגה לתקופה של 3 חודשים.

לאור נסיבותיה האישיות, מתירה לנאשמת להפקיד את רישיון הנהיגה שלה במזכירות ביהמ"ש לתעבורה עד ולא יאוחר מיום 3/11/19, שעה 12:00.

3. 3 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים.

5. קנס בסך 1,000 ₪.

הקנס ישולם בתוך 90 יום.

המזכירות תעביר העתק גזר הדין לצדדים.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ח אייר תשע"ט, 23 מאי 2019, בהעדר הצדדים.